JÄRNVAGNEN

Kriminalroman af STEIN RIVERTON.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Detektiven tog mig under armen. Han blef nästan kamratligt inställsam, då han sade:

— Kære vän, nu är det så länge se'n vi talade om de där sakerna, nu måste ni tillåta mig att vara litet taktlös. Jag har ett personligt intresse af att öfverbevisa er. Nu komma vi snart till den plats, där ett sådant mord kan utföras. Man behöfver bara ge sin följeslagare en knuff — och därmed störtar han ned i afgrunden. Det är mycket lätt, inte sant? Och så är det ingen som får veta om det. Och ifall man finner liket, blir det inte tal om mord en gång. Ty det ligger då i öppen dag, att det endast och allenast kan vara en olyckshändelse.

Jag försökte återigen att afbryta honom, men det lyckades inte.

Han fortsatte oberörd.

— Haha, ja nu skrattar ni naturligtvis, men jag tycker att jämförelsen är alltför god för att inte begagnas: Antag, att jag af en eller annan orsak hatade er. — Kan det inte tänkas?

— Det kan jag knappast tro, mumlade jag. Mina tankar voro långt borta. Jag längtade igen efter min fredliga staga. Det föreföll mig, som om äfventyret allaredan började bli ruskigt.

— Jovisst kan det tänkas, fortsatte Asbjörn Krag. Man kan ta exempel af alla möjliga förhållanden. Det kan mycket väl tänkas, att jag af en eller annan grund hatade er. Jag antar, att ni visste något om mig, som kunde skada mig förfärligt, om ni berättade det för någon. Tror ni inte då, att jag skulle hata er? Jag skulle alldeles säkert hata er så mycket, att jag önskade er död. Och då måste ni medge, att jag mycket lätt kunde få det infallet att knuffa ned er i afgrunden under en spatsertur som denna.

— Ni talar så underligt, sade jag. Nu kan jag återigen alls inte förstå er.

— Jag tycker, att jag framställer saken mycket klart.

— Eller alltför tydligt, svarade jag. Kære Asbjörn Krag, det tjänar ingenting till att ni förnekar det. Men jag är öfvertygad om att ni har en bestämd afsikt med ert beteende.

Nu skrattade han igen — samma torra, osympatiska skratt.

— Hvilken afsikt skulle jag då ha? frågade han.

— Det vet jag verkligen inte.

— Men jag visste det. Jag visste det blott allför väl. Jag anade hela sammanhanget.

Vi närmade oss afgrunden — där man endast behöfde knuffa till en människa, som man gärna ville bli kvitt. Afgrunden låg på vänstra sidan om vägen, och jag höll mig hela tiden på höger sida om Asbjörn Krag.

— Här är det, sade han och stannade.

En kall pust slog upp mot oss från afgrunden och sjön.

— Ska vi inte gå vidare? frågade jag.

I stället för att svara pekade Asbjörn Krag ned mot sjön, där ett par gröna lanternor lyste som kattogon i mörkret.

— Därnere ligger nu järnvagnen uppdragen på stranden. Och på bergningsbåtens däck, inhöljd i segelduk, ligger den döde passageraren. Ser det inte hemskt ut med de gröna lanternorna... Och så är här ju alldeles tyst, inte ett ljud når upp till oss därnerifrån... Jo... därnere ligger han, den döde.

—Känner ni honom? frågade jag hviskande.

— Nej, och inte ni häller. Han är vildt främmande.

— Det var då besynnerligt.

— När ni ser vagnen, kommer ni att finna, att alltsammans är mycket lätt att förklara.

—Och det är han, denne främmande, som har åkt omkring om nätterna i järnvagnen.

— Ja, men bara de sista dagarna. Han har knappast åkt mer än fyra, fem gånger öfver slätten.

— Detta är en gåta. Men åkte han öfver slätten den natt, då... då jägmästaren dog?

— Ja, det gjorde han. Då jägmästaren blef mördad, var han inte långt borta. Men allt detta kommer ni att förstå, när ni ser järnvagnen.

Några ögonblick senare frågade jag:

— Var ni närvarande, då man fann passageraren?

— Ja, jag såg, att han blef dragen upp ur vattnet. Det var inte någon behaglig syn. Hans ansitke var så underligt blekt nere i vattnet. Det liknade... ja, hvad liknade det egentligen? Har ni någon gång sett ett lik bakom en grön glasruta?

De sista orden detektiven sade gåfvo mig en våldsam stöt.

Med ens var det, som om jag igen såge för mig den dödes ansikte bakom rutan... Den hvita pannan... de ljusröda läpparna... En häftig fasa skakade hela min inre varelse, och jag upplefde igen på en tiondels sekund skräcken från den där natten. Och liksom långt borta hörde jag Asbjörn Krags stämma säga:

— Ska vi inte gå vidare, så kan ni om ett ögonblick själf få se honom.

Men nu ville jag icke för allt i världen ditner. De gröna lanternorna påminde mig om fosforskimret i ögonhålorna på ett lik.

Jag vände om.

— Jag går inte ditner, sade jag. Jag vill hem till stugan.

Jag gick några steg framåt och stannade därpå plötsligt.

Långt inne i mörkret hörde jag hunden igen. Ett högt, gällt hundskall, så ett långt tjut och därpå ett hotande, långt skällande.

— Jakthunden, sade Asbjörn Krags stämma. Hör ni jakthunden?

Skällandet fortsatte.

Det lät så oändligt långt borta, det kom från själfva mörkret bakom horisonten. Jag lyssnade efter det, det steg i styrka, blef ludet och sjukt, men ständigt mera hotande. Slutligen var det som om skällandet fyllde hela himlen i öster... jag kände det, som om själfva fasan andades ut ur mörkret. Men det var likväl något kallande i detta mörka hundskall, något befallande. Jag gick.

Men då hörde jag Asbjörn Krags röst alldeles bredvid mig.

— Gå inte efter ljudet! ropade han.

Men jag gick efter ljudet.

Det ludna skällandet lade sig som en ullaktig dimma omkring mig och förvirrade mig helt och hållet. Jag kände, att fasan låg i själfva luften och andades emot mig med varma pust... Jag gick utan att själf veta om det, efter ljudet. Då jag kom ned mot husen, var det som om skällandet aflägsnade sig igen, det dök ner under horisonten. Inom kort upphörde det alldeles. Jag var då ensam. Krag hade lämnat mig och gått vidare ned till järnvagnen, ned till den gröne döde. Jag gick fortare och fortare för att komma in i min stuga.

Då jag kom i närheten af stugan, där viken öppnade sig för min blick, såg jag, att ett hvitt och främmande ljus lyste på sjön. Det var något spökaktigt med detta ljus, och det kändes så underligt med tystnaden och det gråsvarta mörkret omkring. Det föll mig alls inte in, att det var de första hvita strimmorna af dagbräckningen, som tindrade mot hafsytan.

Lampan stod och brann fortfarande — — —

Jag var förfärligt upphetsad, nerverna exploderade i tusen små glödande knapphålsstyng i min kropp.

Jag var glad åt att rullgardinen var nere. Därigenom var rummet likasom utestängdt från världen. Efter att en stund ha rotat meningslöst i mina papper, tog jag plats i gungstolen. Det lugnade mig litet. Just för att gungstolen var tom, hade jag känslan af att där satt någon i den, när jag vände bort ansiktet. Jag ville upptaga platsen.

Jag satt en stund och gungade och tänkte, medan jag hela tiden hade ögonen stelt fästade på revolvern, som låg där på bordet och blänkte mot mig. Jag undrade på i hur många timmar jag ännu kunde lefva i detta lif, innan jag blef galen.

Så hörde jag igen "dödsuret".

Den här gången förskräckte det mig inte, fastän ljudet ständigt skiftade plats och svärmade omkring mig som en retad insekt. Det var precis, som om en osynlig människa ginge omkring, någon jag inte kunde se, men hvars fiekur jag hörde. Nu står han där... nu går han långsamt öfver till höger... nu står han stilla borta vid lampan. Jag tycker, att det ett ögonblick mörknar öfver glansen i min revolver, som om en skugga skulle gripa om den. Men så blänker revolvern igen stålkallt som förut, och så hör jag "dödsuret" längre bort. Nej, det förskräcker mig inte det minsta, jag blir tvärtom tryggare, för att jag vet orsaken till detta enda fenomen.

Hvarför var Asbjörn Krag så angelägen om att denna natt få mig med till järnvagnen och den främmande döde? Jag minns hans underliga tal på vägen, då han med hot ville tvinga mig till att höra på hans utläggningar om hur en mördare bör bete sig. Gång på gång har han nu velat ha mig bort till det där stället, där man bara behöfver ge en liten knuff — en helt liten oväntad rörelse för att skicka en besvärlig medmänniska till en annan värld...

Och hvarför gick han ifrån mig, då jag vände ansiktet mot himlen i öster och gick efter ljudet?

Gick efter ljudet... Nu mindes jag hundskallet igen, och jag ryste darrande, då jag i mina sinnen förnam ekot af de ludna, förfärliga djurskriken... Naturligtvis har det varit hunden på någon af gårdarna, ja, jag var säker på det, men likväl kunde jag inte låta bli att tänka på jägmästarens skjutna jakthund. Jag såg den för mig, den hade lång, silkesmjuk päls och stora, förundrade ögon. I detta ögonblick kunde jag godt förstå, att skallet af mig kunde uppfattas som kallande och varnande.

Jag stannade plötsligt det sakta gungandet med stolen och blef sittande och lyssnade med öppna öron.

Jag hade uppfångat ett ljud utanför mitt fönster. En gren hade blifvit bruten, och det prasslade svagt i buskarna. Det var inte vinden. Det lät, som om långa fingrar skulle glida mellan bladen.

Strax efteråt knackade det på rutan, en hård knäpp. Det ljudet hade jag hört förr. Det var säkert en fågel, tänkte jag, som kom flygande in mot den ljusa fläck fönstret bildade och stötte näbben mot glasrutan.

Men kort därpå hörde jag återigen, att det knackade på rutan, denna gång med två hårda slag, som påminde om benknotor.

Jag reste mig plötsligt och grep efter revolvern, jag kände dess iskalla kolf i min hand. Nu fanns det inte längre några tvifvel hos mig, jag visste hvad jag ville.

Jag ville med ett hastigt ryck rulla upp gardinen. Jag hade redan på förhand en förnimmelse af hur det skulle ske. Så snart jag fick se den kolsvarta rutan, skulle jag springa tillbaka. En flyktig bild för nervöst genom mitt medvetande: en djurtämjare i ett menageri, som öppnar tvärslåarna och skyndar åt sidan för det stora, gäfulla djuret därinne, som ligger på språng. Nu knackade det igen på rutan, denna gång hrådt och hotande.

Jag grep om snöret, som höll gardinen, ryckte hastigt till och släppte det igen. Med en smäll gled gardinen i vädret.

Jag tumlade tillbaka i rummet.

I den nedersta, ebenholtzsvarta rutan stod ansiktet igen, ohyggligt och tydligt, den ljusröda munnen och den krithvita pannan lyste emot mig.

Men nu gömde jag inte mitt ansikte, jag gick fram mot fasan, jag gick fram mot fönstret; den stora, hatfulla viljan hade besatt mig. Jag såg intet annat än detta ansikte, och jag kände revolvern i min hand, jag kände hur den vilda, förbittrade vreden steg mig åt hufvudet. Jag ville ropa något, en ed, en förbannelse, men jag förmådde inte. Ett otydligt gurglande fyllde min mun, det var som om jag tuggade blod.

Så siktade jag med revolvern mot ansiktet, så nära rutan som möjligt, och tryckte af.

Skottet klickade.

Det lilla klara ljudet af metall trängde in i min hjärna som en spik.

Jag tryckte af igen.

Men åter kliekade skottet.

Och det förfärliga ansiktet stod där lika lugnt mot rutan, icke en min förvreds, ögonlocken föllo icke ner, men ögonen stirrade emot mig, hvita och döda.

Så tryckte jag af för tredje gången.

Samma kliekning, samma förskräckliga känsla af att få ett metallstift genom mina nerver.

Men nu blef ansiktet otydligare, de ljusröda läpparna blefvo grå, och den krithvita pannan utplånades så småningom. Jag lät revolvern sjunka. Ansiktet försvann mer och mer, begrofs af mörkret, som slöt sig samman framför det som ett tjockt, svart förhänge. Slutligen såg jag intet annat än mörkret och ett svagt återsken i de öfversta rutorna af det hvita, främmande ljuset från sjön.

Jag blef stående en lång stund och stirrade mot rutan, förvirrad af hvad jag hade upplefvat.

Så undersökte jag revolvern, öppnade magasinet.

Magasinet var tomt, alla kulorna voro urtagna.

SJUNDE KAPITLET.

Afgrunden.

Nästa dag träffade jag Asbjörn Krag med en packe tidningar under armen.

Han visade mig en tysk tidning och sade:

— Här står det något om järnvagnen.

Jag nickade bara.

Men då jag hade en känsla af att det var en alltför påtaglig brist på intresse, frågade jag.

— Hvad står det om järnvagnen?

Detektiven stoppade lugnt tidningen i fickan.

— Här gå människor omkring ännu och ana inte hemligheten med järnvagnen. Och så kan man i Berlin läsa sig till det hela i en morgontidning, tycker ni inte det är underligt?

— Högst otroligt, sade jag. Hur kan det hänga ihop?

— Naturligtvis är det någon som har telegraferat till berlinertidningen.

— Härifrån?

— Ja, härifrån eller från närmaste telegrafstation.

— Hvem kan det vara?

— Har ni ännu inte gissat det? frågade Asbjörn Krag skrattande.

— Nej.

— Det är naturligtvis jag, som har telegraferat, sade han.

—Kan jag då få veta, frågade jag, hvari hemligheten med den här järnvagnen egentligen består?

— Intresserar det er verkligen så lifligt?

— Ja.

— Hvarför har ni då inte redan åkt dit bort för att se på den? Pensionatet är fullkomligt tomt, alla de andra gästerna ha begifvit sig dit.

— Jag har skrifvit ett par viktiga bref, började jag.

— Och så har ni förmodligen andra saker att tänka på, allvarligare saker.

— Kanhända.

— Är det indiskret att fråga hvad det är?

— Först och främst, svarade jag, tänker jag på att redan i morgon fara härifrån.

Detektivens ansikte fick ett eftersinnande uttryck.

— Redan i morgon, mumlade han. Det var kanske väl tidigt, men vi få se.

— Hvad menar ni med det? Skall måhända också ni resa?

— Möjligtvis, och i så fall få vi sällskap. Det skall, uppriktigt taladt, glädja mig. Jag tycker om att ha någon förståndig människa att prata med, till och med då jag inte behöfver det för mitt arbete.

Detektiven bad mig att följa med ned till ångbåtsbryggan. Båten väntades.

Jag förundrade mig rätt mycket öfver detta, då jag visste, att Asbjörn Krag aldrig brukade intressera sig för ångbåten, hvars ankomst badgästerna eljes mycket fröjdade sig åt. Men nu väntade antagligen detektiven någonting, kanske skulle en af hans kolleger komma.

Den hvita ångbåten skar genom vattnet och gled långsamt in till bryggan, som var nästan folktom. Speditören och hans folk gingo omkring och sträfvade med packlårar och tunnor. Några nya sommargäster stego i land från ångbåten, det var mest fruar med ungar och barnvagnar, också några män, en herre med glasögon, blek i hyn af läsning och stadsdamm, och så två andra yngre karlar, som sägo ut som sportsmän.

Dessa två lade jag särskildt märke till. Det såg ut, som om de hade brådtom, de hälsade inte på någon, hade intet bagage, men däremot hvar sin cykel med sig. De försvunno i ett dammoln borta på landsvägen.

— Bekanta? frågade Krag.

— Inte alls, svarade jag. Har aldrig sett dem förr.

— Men jag tyckte, att ni betraktade herrarna med en viss uppmärksamhet.

— Det var alldeles tillfälligt.

— Naturligtvis. Ja, ursäkta min nyfikenhet, men det hör nu med till min glädje att lägga märke till allt, till och med det mest obetydliga. Och nu såg jag en liten glimt i edra ögon som lät mig ana, att ni kände igen herrarna.

— Då hade vi naturligtvis hälsat på hvarandra.

— Nå, vet ni hvad, man kan godt känna hvarandra, fastän man inte tar af sig hatten.

— Men ni själf då, Krag, frågade jag. Hvad ville ni nere på bryggan.

— Jag fick bara lust att gå hitner och se på ångbåten, sade han. Se där lägger den ut igen, så är det nöjet förbi.

Naturligtvis ljög han, det förstod jag nu strax. Asbjörn Krag gick alltid omkring och dolde sina verkliga afsikter för mig.

Han ville nu ha mig med bort till järnvagnen, och jag beslöt att följa med honom.

— Ska vi gå öfver berget? frågade jag.

— Nej, svarade han, nu kan vi lika så bra ta landsvägen. Solen steker för starkt på berget i dag.

Jag kunde ha upplyst honom om att solen stekte lika så kraftigt på landsvägen, men jag lät det vara. Naturligtvis hade han också en afsikt med att inte gå stigen öfver berget i dag. Jag ville inte fråga honom.

Vi gingo fort, ty skulle vi komma i tid till middagen, måste vi göra turen på mindre än halfannan timme.

Under vägen kom han in på mitt besynnerliga beteende dagen förut.

— Jag inser nu, sade han, det nödvändiga i att ni kommer härifrån. Jag ångrar, att jag har inblandat er så mycket i dessa otrefliga affärer. Och jag kunde se på er i går, att ni var verkligt rädd.

— För hvad?

— För mannen i järnvagnen. Ni flydde ju ifrån mig. Kanske ni inte hade varit så rädd, om ni ändå hade tagit den med.

—"Den? Hvad menar ni?

— Revolvern, naturligtvis.

Jag stannade och såg på honom. Jag måste i mitt stilla sinne beundra hans fräckhet. Nu tyektes han ha glömt både hundtjuten och det hela. Det var ju just han, som med sitt prat om den skjutna jaktbunden drifvit mig in i det fasansfulla. Och nu låtsade han fullständigt om ingenting. Hans ansikte var lika lugnt, hela hans uppträdande var förekommande, nästan leende älskvärdt.

— Jag hoppas kunna bevisa er, sade jag, att jag i det afgörande ögonblicket inte är rädd.

— Det tror jag också, jag tror alls inte, att ni af naturen är rädd, men allt detta hemska som vi upplefvat, har uppskakat er och gjort er osäker. Jag hoppas ni sofvit godt i natt.

— Förträffligt.

Vi gingo tysta bredvid hvarandra en stund.

Så frågade jag:

— Vill ni inte berätta mig hvad som står i den tyska tidningen, så att jag kan vara en liten smula förberedd.

— Om en liten stund skall ni få veta allt. Jag har sinne för effekter, jag tycker om små öfverraskningar. Men så mycket har jag ju redan sagt er, att järnvagnen inte har det allra minsta med mordet att göra.

— Mordet på jägmästaren?

— Ja, och det förelägger inte något mera än detta enda mord. Men genom tillfälliga omständigheter ha också andra företeelser blifvit inblandade, först och främst järnvagnen och därnäst den gamle mannens död.

— Men nu har förmodligen ni redt trådarna ut från hvarandra?

— Ja. Gåtan med gamle Gjärnäs är allaredan löst. Han blef genom en olyeklig slump dödad af järnvagnen, just som han var på flykt öfver slätten i afsikt att åter försvinna. Samma olyckliga slump jagade också mannen med järnvagnen i döden.

— Men hvad ville mannen med järnvagnen ute på slätten den där kvällen?

Asbjörn Krag slog på tidningspacken.

— Allt står här beskrifvet, sade han. Mannen med järnvagnen är den mest betydande af de tre döda. De tyska tidningarna skrifva om honom, att vetenskapen gör en stor förlust genom hans död. Har ni då alls inte läst tidningar på sista tiden, kære vän?

— Nej, svarade jag. När jag är ute på sommarferier, intresserar jag mig inte för den öfriga världen.

— Ja, jag vet heller inte om meddelandet har kommit in i de norska tidningarna. Jag har själf styrt om att det blef tillsändt de tyska. Mannen i järnvagnen är tysk.

Vi närmade oss nu öppningen i skogen och sluttningen från slätten ner mot sjön.

Då vi ändtligen voro framme och sägo dit ner, förundrade jag mig öfver den mängd folk, som var samlad på stranden; det lyste hvitt af damernas sommarklädningar och blänkte af gula halmhattar. Dykarbåten låg fortfarande ute i bukten, men den hade nu dragit alla småbåtarna omkring sig, som en höna samlar sina kycklingar.

Folkmängden betraktade med nyfikenhet ett underligt föremål, som låg uppdraget på stranden. På afstånd såg det ut som en enda hopfiltrad massa af järnstänger och hjul.

Då jag kom närmare, trodde jag, att det måste vara vrakgt af en liten ångbåt, eftersom jag upptäckte två propellrar och tyckte mig se ångbåtens blanka däck.

Jag utkastade denna gissning för Asbjörn Krag, men han bara skrattade och bad mig gå närmare inpå.

Och då jag blandade mig med den nyfikna mängden af åskådare, såg jag strax hvad det var.

(Forts.)

Utmärkt Farmland

I Little Fork Dacen, $5 till $25 pr acre. Lätta villkor, eller kontant. Bästa lerblandad jord, fri från sten, jämn och väl dränerad, goda vägar och skolor. Förträffligt land för mejeri, hö-, korn- och potatisodlar. Nära god försäljningsplats. Skrif på engelska efter upplysningar. — LITTLE FORK VALLEY LAND COMPANY, First State Bank Bldg., Cook, St. Louis Co., Minn.

Biljetter till och från Skandinavien

ALEX. CALDER & SON, 663 Main Street, - Winnipeg. Agenter för ALLAN LINJEN CANADIAN PACIFIC, HVITA STJERN LINJEN SCANDINAVIAN-AMERICAN LINJEN. Canadian Northern S. S. Vi äro agenter för alla ångbåtslinjer på alla haf. Det finaste ångbåtskontor i Canada. Telefon Garry 3086. Main 3260.

GRAND TRUNK PACIFIC

Kortaste vägen MELLAN **Winnipeg** SAMT **Saskatoon** OCH **Edmonton**

—Winnipeg— Afg. 4:00 e.m.—Ank. 3:50 e.m
—Saskatoon— Ank. 8:30 f.m.—Ank. 9:38 e.m.
—Edmonton— Ank. 9:15 e.m.—Afg. 9:00 f.m.

Elektrisk belysning i restaurations- och sofvagnar; elektriskt ljus både i öfre och nedre kojer.

Jämn bana förträffliga måltider ärtig personal.

Fullständiga upplysningar och biljetter från stationsmästare och tågagenter.

W. J. QUINLAN, District Passenger Agent. Tel. Main 7098—5378. 260 Portage Ave., Winnipeg.

Prenumerera på SVENSKA CANADA TIDNINGEN!

DR. HERBERT M. ROSENBERG

Sjuka människor veta, hvilken välsignelse osteopathy och electro therapeutic eller medicinsk elektricitet är.

Hvad är osteopathy och dess historia!

Ehuru många system af sjukgymnastik och manupilationer hafva praktiserats i alla delar af världen och närapå i alla tider, var det d:r Hiram Still, M.D., M.C. af Kirksville, Missouri, som uppfann ett system, som han kallade osteopathy, emedan hans idé var att alla sjukdomar härledde sig från felaktigt läge af benen. För närvarande hafva de, som bäst praktiserat denna vetenskap, emellertid erkänt att de sammandragna musklerna, senband och angripna närver äfven äro viktiga faktorer, som böra tagas hänsyn till vid utöfvandet af osteopahty.

Osteopathy har gjort stora framsteg under de 30 år, det existerat, och är nu ett fullkomligt vetenskapligt system för botande af sjukdomar, det är ett system af medicinlös therapeutic, som förlänar normala hoppassningar af den anatomiska strukturen i den mänskliga kroppen genom en process af vetenskapliga manipulationer och rörelser. Osteopathen jämför den mänskliga kroppens anatomiska struktur med en maskin, då en maskin är i oordning, någon del på konstans måste repareras, orsaken till felet måste aflägsnas för att echälla normala tillstånd och osteopathen har samma åsikt med hänsyn till den mänskliga kroppen, genom att aflägsna felet aflägsnas sjukdomen och det betyder hälsa.

Hvad är electro therapy som medicinsk elektricitet?

Electro therapy är botandet af sjukdom genom vetenskapligt anbringande af elektricitet i alla dess former, och det är en mycket värdefull hjälp för läkaren i hans vård. Men för att anbringa den lämpligt, fordras en fackman, och jag är fackman i de ofvan nämnda systemen och behandlar framgångsfulli följande sjukdomar: alla slags af magsjukdomar, dålig matsmältning, förstoppning, magkatarr, hufvudvärk, reumatism, sciatica, ryggskott, katarr, astma, bronchitis, alla slag af förlamning, ryggvärk, blås- och urinsjukdomar, sockersjuka, lungsot (första stadiet), katarrartad döfhet, diabetes, diarré, epylepsia eller fallandesjuka, njurlidande, emission, insomnia eller bristande sömnför-mågs, impotens, närvositet, neurasthenia eller tungsint närvärk, kvinnosjukdomar, sådana som oordning i äggstocken, leucorrhoea eller whites, nedfallande lifmoder, sterilitet, alla slag af blodsjukdomar, alla slags hudsjukdomar såsom acne, finnar, erysipiles, eczem, kylsår, reform och många andra. Äfven bortagar jag varaktigt öfverflödigt hår i ansiktet. Äfven vårtor, födelsemärken etc.

Jag har en modärn plats med de nyaste medicinska elektriska apparater, som användas i de främsta europeiska och amerikanska sjukhusen, såsom X-strålar, ultra violetta strålar, vibrering etc. Jag har fem års erfarenhet i att bota sjukdomar. Mina 5 års erfarenhet i anstalter i Chicago och Carnegie sjukhus skall gifva er tillräcklig säkerhet att jag kan bota ert fall.

Ring upp Garry 2476 eller besök mitt kontor, 602 Main Street, rum 9—10 —11. Konsultation fullkomligt konfidentiell. Kontorstimmar: 10 f. m. till 1 e. m., 2 e. m. till 5 e. m., 6 e. m. till e. m.

UNGA MÄN

som ha lust till att lära känna sig sjelfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's beromda bok

"LIFVETS HEMLIGHETER"

Boken omhandlar lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder, deras följder, förebyggande och botande o. s. v. och är i hög grad intressant. Sändes fritt i försiglat omslag till en hvar som på ett postkort eller i bref insänder sin adress till den välkända läkar-firman

N. ROSENBERG CO., 180 No. Dorborn St., Chicago, Ill., U. S. A.

Mrs. H. Von Roden i Lyndon, Ky.

Rekommenderar Lydia E. Pinkhams Vegetable Compound för ryggvärk, närvositet och hufvudvärk.

Lyndon, Ky. — "Jag har tagit Lydia E. Pinkhams Vegetable Compound för hufvudvärk, nävralgiska smärtor, ryggvärk, närvositet och ett allmänt nedbrutet system, och är fullkomligt befriad från dessa åkommor. Jag rekommenderar edra mediciner åt mina väninnor och gifver er tillstånd att publicera hvad jag skrifver." — Mrs. H. Von Roden, Lyndon, Ky.

Då en kvinna liksom mrs. von Roden är generös nog att skrifva ett sådant bref för publicering, bör hon åtminstone gifvas kredit för ärlig afsikt att hjälpa andra lidande kvinnor, ty vi kunna försäkra er att det ej finns annan orsak för henne att söka offentlighetens ljus.

Canadisk Kvinnas erfarenhet.

Windsor, Ont. — "Efter mitt första barns födelse var jag förfärligt svag, men jag är glad att kunna meddela att jag numera ej har dessa svaghetsanfall och jag känner mig likt en ny kvinna sedan jag tog Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound. Jag är nu frisk och stark och kan utföra mitt eget husarbete. Jag begagnar ingen medicin af något slag. Det var Lyd'a E. Pinkham's Vegetable Compound som återställde min hälsa." — Mrs. Robert Fairbairn, 72 Parent Avenue, Windsor, Ontario.

Om ni önskar särskildt råd, så skrif till Lydia E. Pinkham Medicine Co. (förtroligt) Lynn, Mass. Ert bref öppnas, läses och besvaras af en kvinna och hålles hemligt.

Tillfredsställelse

GOMBAULT'S Caustic Balsam

En säker, snabb och absolut bot för Curb, Splint, Sweeny, Capped Hoch, Muskelförsträckningar, Fo-under, Vindspändhet, Spatt och dess olika yttringar, Ringben och andra beniga växter. Botar alla hudsjukdomar eller parasiter, Stalröta, Difteri.. Aflägsnar alla knölar från hästar och boskap.

Som ett mänskligt botemedel för reumatism, vrickningar, inflamerad hals etc., är det ovärderligt.

Hvarje flaska af Caustic Balsam såld är garanterad gifva tillfredsställelse. ris $1.50 per flaska. Såld af apotekare eller sänd express förutbetaldt med fulla föreskrifter. Sänd efter beskrifvande cirkulär och intyg etc.

The Lawrence-Williams Co., Toronto, Ont.

Landsmän!

Vid behof af

TÄLT, MARKISER, VERANDA GARDINER, PRESENNINGAR, SEGEL, BÄRSÄCKAR, eller annat till tältmakeriyrket hörande, tillskrif mig om hvad ni önska, uppgifvande mått och jag skall med nöje sända eder profver med prisuppgift.

Förstklassigt arbete till moderata priser garanteras.

Central Tent & Awning Works.

P. O. Box 360. Oscar Johnson. Phone 86 North.

766 Fort William Road, Port Arthur, Ont.

Arbetar under hela året.

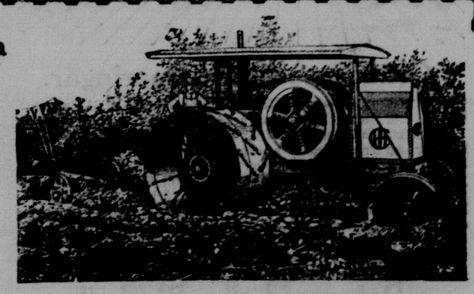

HVARJE säsong medför arbete för en I H C lokomobil. I allt gör lokomobilen förtjänst åt ägaren. Plöjning, harfning, diskharfning och såning utföres bäst med I H C lokomobilen. Anläggning af vägar, brunnsborrning, gradering, vägbygge, cementblandning etc. skaffar alltid en I H C lokomobil arbete, då intet kan göras på fältet. Harfning, tröskning, solifyllning, majaskalning och krossning, vedskärning och sädestransport är dess höstarbete.

Beredning af jorden för kommande års grödor håller lokomobilen i arbete tills den stränga vinterkylan inbryter. Ett af hvad som fordras för att hvarje farmare, som har 160 acres eller öfver att sköta, skall få en lönande penningplacering i en lokomobil, är en pålitlig maskin, så enkel och lätthanderlig att den kan skötas af den vanliga farmpersonalen. Ni försäkrar er själf om denna nödvändiga fördel då ni

köper en I H C lokomobil

De personer, som bygga I H C lokomobilerna, hafva genom värkligt arbete å fältet lärt hvad som fordras för att göra en lokomobil framgångsfull. Inga före bättre redo att upptaga en försökt och pröfvad metod än dessa — men hvarje intagen förbättring måste själf aflägga prof förrän de intagas i en I H C lokomobil. Ingenting tages för afgjordt, ingenting nderlåtes vid deras byggande. Därför, då ni köper en I H C lokomobil, behöfver ni ej göra några experiment eller löpa någon risk. Ni endast sätter den till arbete, gifver den personlig skötsel och längt förrän ni kan slita ut den, har den betalt sig.

I H C lokomobilerna äro gjorda i hvarje bruklig stil och i 12, 15, 20, 25, 30, 45 och 60 hk. storlekar—passande för små och stora farmer. I H C maskiner för allmänt bruk äro gjorda af samma höga kvalitet i 1—50 hkr. storlekar att användas å farmen, i värkstaden eller i fabriken. Lokalförsäljaren af I H C gifver er kataloger och fullständiga upplysningar, eller tillskrif närmaste afdelningskontor.

International Harvester Company of Canada, Ltd
WESTERN BRANCH HOUSES

Ad Brandon, Man.; Calgary, Alta.; Edmonton, Alta.; Estevan, Sask.; Lethbridge, Alta.; Moose Jaw, Sask.; Regina, Sask.; Saskatoon, Sask.; Winnipeg, Man.; Yorkton, Sask.